

ERAGON ÉS AZ OROSZLÁNOK
KIRÁLYSÁGA
A felismerés

Leonard McHolwer

Készült Christopher Paolini *Eragon* című
regénye nyomán.

A HÍVÁS

Eragon arra ébredt, hogy iszonyúan fáj a feje. Szörnyű álma volt. Saphirát látta, amint egy hatalmas szakadék szélén állt egy kisebb szikla mellett és szomorkodott. Majd feltámadt a szél, a sárkány pedig a mélybe vetette magát, mintha csak a szél taszította volna a halálba. Halk puffanás, majd a szél elcsendesült, a végtelen mélység szélén pedig egy sötét árny üldögélt csendesen, büszkén, méltósággal. Eragon akaratlanul megpróbált az arcára koncentrálni. Lassan, nagyon lassan került csak közelebb, minden centiméter valóságos kínszenvedés volt számára. Már majdnem elérte a célt, amikor egy nagyobb szélroham visszalökte tudatát a szikla elé, a szakadék szélére. Eragon nem próbálkozott többet, csupán üldögélt a fűben és várt. Hogy mire, azt ő maga sem tudta pontosan, de valahogy érezte, hogy ha türelmesen várakozik, az idegen talán felfedi kilétét. Így is történt. Először csak halványan jelentek meg a fiú tudatában az apró kis csillogó, aranyszínű vonalak, melyek arcvonásokká egyesültek. De nem egy ember arcvonásai voltak. Eragon sokáig gondolkozott rajta, hogy vajon ki is lehet az illető. És végül, amikor már minden részlet adott volt, a fiú rájött: egy oroszlánt látott maga előtt. Egy büszke, fenséges állatot. Olyan büszkén ült a szikla mellett, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, hogy egy ifjú sárkánylovas hosszú órákon keresztül őt bámulja, csodálva szépségét és erejét. Sok mindenre figyelhetett volna,

Eragon mégis a szemét nézte. Megrögzötten bámulta, mintha a világ legcsodálatosabb drágakövét pillantotta volna meg. Ez a rettenetes erejű drágakő pedig egyre csak azt sugallta Eragonnak: „Ébredj! Ébredj, s gyere hozzám!” – Amint megértette a csodálatos teremtmény szavait, éles fájdalom hasított a homlokába. Még sohasem voltak rá ilyen hatással az ősnyelv szavai. Sötétség borult a tájra, s a különös lény is egybeolvadt a sötétséggel.

Eragon zihálva felébredt. Maga elé bámult, de nem látta sehol Saphirát. Kétségbeesett üvöltéssel hívta a sárkányt: Saphira, Saphira merre vagy?! Halk morgást hallott a háta mögül, majd egy rövid félmondatot: Jól van kelek már, kelek, csak még egy perc. Eragon hátrafordult és megkönnyebbülten tapasztalta, hogy sárkánya összegömbölyödve szunyókál, és esze ágában sincs előbb felkelni, mint általában. Valamiért Saphira mindig pontosan tudta, hogy mennyi az idő. Ezt Eragon már többször említette neki, de ő csak annyit felelt: „Sohasem ismerhetsz meg eléggé egy sárkányt.”. Eragon nem tudta kivenni a fejéből az álmot, egyfolytában rágódott, tépelődött, hogy mit jelenthetnek pontosan az oroszlán szavai. „Gyere hozzám!” – De hova? És ki ő egyáltalán? Saphirának azonnal feltűnt a fiú zavarodottsága, s aggódva kérdezgette; minden egyes részletre kíváncsi volt. Eragon elmesélte Saphirának az álmot. A különös oroszlánt, a hívást és a sárkány rémisztő halálát. Saphira türelmesen hallgatta, majd csak annyit mondott: Mutasd a kezed! – Eragon csodálkozva nézett a sárkányra. Igaz, hogy Saphira sokat titokzatoskodik, de ez már mégis csak túlzás. A sárkány komolyan nézett és várt. Eragon kelleetlenül odanyújtotta a bal kezét. A másik kezed! – förmedt rá parancsolóan Saphira. Odanyújtotta hát a jobb kezét. Az egyébként ezüstszínű jel most aranyfényben izzott. Eragon nem

értette, hogy eddig miért nem vette észre. Túlságosan lekötötte a figyelmét a rejtélyes álom. Saphira elégedetten bólintott, majd lágyan, szinte kedveskedően ezt súgta Eragonnak: Érints meg! – A fiú nem ellenkezett, kezét a sárkány homlokára tette. Érezte, hogy a tudatuk összekapcsolódik, pontosan úgy, mint amikor a sárkány segíti őt a varázslásban. Izzó fénycsóvák suhantak el előtte, iszonyatos sebességgel száguldottak egy rég letűnt világban, mely még a lovasok kora előtt létezett. Különbőféle varázslények elmosódott alakjait pillantotta meg, de csak egy-egy röpké pillanatig látta őket. Aztán a kapcsolat megszakadt. Eragon kétségbeesetten nézett a sárkányra, aki mit sem törődve gazdája értetlenségével a levegőbe emelkedett. Szedd össze a cuccod! Indulunk! – Eragon nem mozdult. Mereven bámult a sárkányra. Mégis hová? – A válasz azonnali és végleges volt: Nincs sok időnk! Majd ha odaértünk mindent elmondok! Igyekezz! ... Kérlek Eragon, bízz bennem! – Meg sem várva a fiú válaszát továbbrepült, hogy valami harapnivalót kerítsen magának az útra.

Eragon teljesen ledöbbsent. Leült a fűbe és mereven bámult maga elé: Vajon már megint mibe keveredtem?

BRISINGR REGULUS

Ha Eragon nem lett volna olyan zavarodott, bizonyára képes lett volna ellentmondani Saphirának. De Eragon egyre zavartabb lett, kétségek gyötörték, egyszerűen nem tudta elűzni azt a rémítő gondolatot, hogy már nem ő irányítja a sorsát. Pár órával korábban még békésen figyelte a naplementét egy tisztáson, közel Carvahallhoz, valahol Du Weldenvarden erdejének nyugati csücskében. A lemenő nap a Gerinc teljes északi vonulatát megvilágította, aranyos fénybe öltöztetve a havas csúcsokat. Carvahall innen csak pár napi járóföld, repülve még ennél is jóval kevesebb. És amióta Eragon viszonylag szabadon kószálhat Alagaësiában, esze ágában sincs lóháton vagy gyalogosan közlekedni. És éppen ez zavarta a legjobban: ha épp nincs semmi gond a láthatáron, akkor történnie kell valaminek, ami megzavarja nyugalmát, pillanatnyi boldogságát. Ez már szinte törvényszerű, megmásíthatatlan és ellentmondást nem tűrő kijelentés. Azonban mégis igaz.

Saphira visszatért és leszállt a tisztáson. Mivel látta, hogy Eragon semmit sem kezdett magával, halkán leült a fiúval szemben. Most haragszol? – A kérdés meglepte Eragont. Egy kemény, határozott és mérges kérdést várt, ennek ellenére bosszúsan és sértődötten válaszolt: Költői kérdés. Saphira felsóhajtott: Nézd Eragon... nem várom el, hogy természetesnek vedd a viselkedésemet, de meg kell értened, hogy nem tehetek másként. Amit álmodban láttál, az nem csupán egy furcsa esemény. Hívott téged. Minket. – De ki? – vágott a szavába ingerülten Eragon, – Ki hívott minket, és hová? Saphira a fiú szemébe nézett. Nem tudom. De amikor megérintettél, különös érzések fogtak el. Annyit tudok, hogy egy olyan valaki áll ennek a háttérben, aki már nagyon régen nem élte az életét. Most valamiért

felébredt és segítséget kér. A helyről csupán annyit tudok, hogy innen egyenesen nyugatra található. Nem láttam pontosan, de ha minden igaz, akkor egy sziget. Eragon tekintete hirtelen megváltozott. Furcsa csodálkozás vett erőt a fiún, s Saphira kérdően nézett rá. Az egyetlen sziget, ami innen nyugatra található... – egy pillanatra megállt, azon gondolkozott, hogy hogyan mondja el a sárkánynak azt, amit gondol – ... az a Lovasok szigete! Fél percig egyikük sem szólt. Aztán Saphira felállt: Nem tudom pontosan, hogy mit kell tennünk, de most rögtön indulnunk kell. Eragon helyesően bólintott, összeszedte a cuccát és felült a sárkányra. Indulhatunk!

A hajnali órákban könnyebbnek bizonyult a repülés, mint általában. A reggeli hideg felfrissítette mindkettőjüket. Sárkány és lovasa magabiztosan haladt nyugat felé. Eragont szomorúság fogta el, mikor Carvahall fölött repültek. Nem tudta, hogy ezután a kaland után viszont láthatja-e valamikor az apró kis házikókat. Saphira nem hagyta túl sokáig tépelődni: elsuhant a városka fölött, és magasabbra emelkedett. Előttük hatalmasodott a Gerinc, az a hely, ahol a fiú megtalálta a sárkányt, ahol a kezdet utolérte a véget, s ahol azelőtt Eragon rengeteget járt. Igaz, a Beor hegységhez képest a Gerinc csupán törpe dombnak tűnt, mégis rengeteg kiálló szirt nehezítette a haladást. Saphira ügyesen mozogott, kikerülte a kisebb sziklákat és minden kanyart mérnöki pontossággal vett be. Egy hosszabb egyenes szakaszban aztán lelassított, majd hogyanem megállt. Mi az? – kérdezte zavartan Eragon. Saphira válasza egyenes volt és tömör: Valaki követ minket. Eragon hátra nézett, s már meg is pillantotta azt a lángoló akármicsodát, ami sebesen feléjük tartott. Nem hagyhatjuk, hogy megállítson minket, bárki is legyen az! A sárkány helyeslően bólintott és heves szárnycsapásokkal folytatta útját a szűk völgyben. A valami azonban egyre közelebb ért, és Eragont egy furcsa, ellenben ismerős érzés fogta el. Ez egy Ra'zac! Gyorsabban

Saphira, nem kaphat el minket! Saphira gyorsított, de a Ra'zac gyorsabb volt, és egyre közelebb araszolt. Mi a csuda az a lángholó madár? – kérdezte Saphirától. *Alighanem egy főnix. Épp ezért nem szabad, hogy utolérjen minket. A főnixek csodálatos lények, de Galbatorix vörös főnixei rettenetesen gonoszak, még a Ra'zacok is tisztelik őket. Ezeket a bestiákat semmi sem tartja vissza.* A távolság egyre csökkent. Eragon egy nyílvezzőt illesztett a húrba, és kimondta azt a bizonyos szót: *Brisingr!* A nyílvezző kéken felizzott, engedelmesen elindult a főnix felé, majd a folyóba zuhant. Egyszerűen lepattant az izzó tollakról, melyek még Saphira pikkelyeinél is erősebbek voltak. És most mi lesz? – tette fel a kérdést Eragon. Kutass az elmédben. Az oroszán bizonyára hagyott valamiféle információt az agyadban. Csak meg kell találnod. A főnixet csakis az ősi mágia győzheti le. Az a mágia, melyet már több ezer éve nem használnak, de benned megvan. Csupán felszínre kell hoznod. Eragon megpróbált visszaemlékezni az álmokra, minden egyes részletet átpörgetett az agyán, az oroszán minden szavát elismételte újra és újra. Semmi. Aztán megpróbált a körülményekre koncentrálni. Ekkor pillantotta meg a szikla alján lévő kis feliratot, melyet arany betűkkel írtak a kőbe. Túl távol volt azonban, a tudata nem érte el. Saphira segíts! Tudatuk összekapcsolódott és együtt már képesek voltak elérni a célt. Eragon megtalálta a keresett szót. Már csak egy használható kifejezésbe kellett foglalnia: *Brisingr Regulus!* A fiú karján felizzott az ősi jel, aranyszínű fénycsóvák futkostak ujjain. Eragon ösztönösen kinyújtotta a karját. Érezte, ahogy a mágia átáramlik a testéből a karjába, majd elhagyja azt. A támadás sikeres volt, az aranyszínű sugarak eltalálták a főnixet, s a rettenetes lény a Ra'zackal együtt a mélybe vészett. Eragon elájult, a varázslat közben Saphira ügyelt rá, hogy csakis annyi mágiát használjon fel, amennyit szükséges.

Kiértek a völgyből és Saphira leszállt a hűvös fövényre.
Eragon lassan magához tért. Csodálatos látvány tárult
eléjük: a tenger.

A TENGER

Megpihentek. Eragont eléggé kifárasztotta a varázslás, Saphira pedig kisebb horzsolásokat szerzett az üldözés közben. Megbűvölve bámulták a hatalmas hullámokat, melyek ide-oda dobálták lágy habjaikat, miközben pajkosan csillogtatták a nap fényét lágy víztestükön. Eragonban mély nyomot hagytak az események. Még mindig alig hiszem el, ami ma történt. A sárkány gyengéden hozzásimult. Átérezte a fiú kétségbeesését, hisz számára is rendkívül új volt ez a helyzet. Eragon szótlánul üldögélt, jelét sem mutatta annak, hogy mennyire tanácstalan. Kérdések milliói cikáztak agyában, de nem bírta rendszerbe szedni őket, egyik kérdésből következik a másik és fordítva. Végül feltette a legegyszerűbbnek tűnőt: Mit láttál pontosan, amikor megérintettél? És én miért nem láttam. Saphira mély sárkány-lélegzetet vett, majd belekezdett: A mágia nagyon összetett dolog. Alapvetően kétfajta mágia létezik: ős és 'lol'. Ezeket a kifejezéseket ma már nem használja senki, a lovasok előtti időkben azonban a két kifejezés két külön utat határozott meg. Az ős mágiát csakis a legnagyobb mesterek használhatták. Eredete homályos, csupán annyit tudni róla, hogy állítólag még ma is él olyan ember, akiben megvan ez a fajta képesség. A 'lol' szó jelentése lélek, ezt a mágiát használod te és a többi lovas, valamint a tündék és az összes többi varázslény. Eragon meglepetten bámult Saphirára. Ezt születésedtől fogva tudtad, és nem szóltál nekem róla! Saphira sértődötten felelt: Ugyan már Eragon, honnan tudhattam volna akkor még ezt? Csupán az ismeret megszerzéséhez szükséges képesség adott egy sárkánynak. Ezért voltam képes bővebben értelmezni az üzenetet, mint te. Amúgy csupán ennyit voltam képes leszűrni belőle. Épp ezért kell

eljutnunk a szigetre. Eragon helyeslően bólintott: Akkor indulás! Át a tengeren!

Eragon újra felült a sárkányra, a páros pedig útnak indult. Nem volt veszélytelen próbálkozás, hisz a szigetre már több száz éve nem indult hajó, ami feltérképezhette volna az esetleges veszélyeket. Saphira kihasználta a tenger felett uralkodó erős északkeleti szelet, meggyorsítva ezzel az utazást. Már jó pár órája repültek, mikor Eragon észrevette, hogy besötétedett. Az égen sötét felhők úsztak, morajlott a hatalmas víztömeg, vészjósló esőcseppek kezdtek potyogni az égből. Hogy lehet ilyen sötét, hisz még csak pár órája repülünk? Tépelődött Eragon. Az eső egyre jobban zuhogott, villámok cikáztak, összekötve a hatalmas víztömeget az ég mindenható királyságának peremével. A szél orkánná erősödött, ide-oda sodorta a sárkányt. A hullámok több méter magasra emelkedetek, szinte az ég alját nyaldosták. Saphirának minden erejére szüksége volt, hogy a levegőben maradjon. Eragon erősen kapaszkodott a nyeregbe, amely épphogy le nem szakadt a sárkányról az erős viharban. Egyikük sem látta a villámot, mely épp mellettük csapódott a tengerbe, csupán a fülsiketítő dörrenést érzékelték. Újabb villám sújtott le, most a másik oldalon és jóval csendesebben. Saphira Eragonhoz szólt: Ez a vihar meg akar állítani minket. Óvatosan kell haladnunk különben... – hatalmas fénylő szikra indult az égből és pontosan előttük érte a tengert. Saphira meghátrált, egy pillanatig egy helyben lebegett, majd még az előtt továbbrepült, hogy a következő villám lesújtott volna rájuk. Ettől fogva a sárkány pontosan meghatározta, hogy hol fog legközelebb lesújtani a gyilkos szikra, és ennek fényében pontosan megtervezte minden egyes szárnycsapását.

Csak órák múlva értek ki a viharból. Mindketten csurom vizesen, mégis újult erővel folytatták útjukat, melyből már nem sok volt hátra. A viharnek nyoma sem maradt az égbolton. A szomorú hold magányosan figyelte a sárkányt,

amint alvó lovasával a hátán átszeli a tengert. Az éj sűrű sötétjében aztán a hold tekintete másra irányult: a ködből sziklás part tűnt elő: A Lovasok szigete.

VROENGARD

Eragon arra ébredt, hogy egy ráncos öregember áll előtte majdnem kopasz fejjel, oroszlánbőrbe öltözve, kezében furkósbottal. Az első gondolata Saphira volt, de hiába hívta, a sárkány nem válaszolt. Az öregember türelmesen álldogált, jelét sem mutatva annak, hogy akarna valamit a fiútól. Eragon csak most eszmélt rá, hogy hol van. A lovasok ősi szigetén, ott, ahol az egész elkezdődött. Hatalmas erőség terült el előtte, fák mindenütt, a zöldellő fűcsomók közt apróbb virágok nyíltak. Közelebb lépett az idegenhez és megszólította. Azaz, hogy csak akarta, mert az öreg gyorsabb volt és harsányan így köszöntötte Eragont: – Üdvözöllek lovas! Már vártuk érkezésedet. A sárkányod merre van?

Eragon hirtelen nem tudta, hol kezdje el, ezért időhúzásképp a következőt kérdezte: – Mit jelentsen az, hogy már vártatok? És egyáltalán ki vagy te?

Az öreg nem bizonytalanodott el a kérdés hallatán, felhúzta a szemöldökét és magabiztosan válaszolt: – Sokféleképpen hívnak, de te csak szólíts Ogmiosnak. Az Oroszlán már várta érkezésed. Tudom, hogy most rengeteg kérdésed van, de kérlek légy türelemmel. Minden kérdésedre választ fogysz kapni hamarosan. Mihelyt a sárkányod visszatért.

Eragon nem pont erre számított, de kielégítő válaszok híján kénytelen volt ezzel beérni.

– Értem... – válaszolt tömören a fiú – ... amúgy a nevem Eragon.

Ogmios szigorúan nézett a fiúra, akin látszott a megilletődöttség.

– Társaságot kapunk... – mondta az öreg – ... készülj a harca!

Eragon előrántotta kardját. Ogmiosnak láthatóan nem volt fegyvere, persze csak ha a botját nem számítjuk. Biztos

mágiát használ – gondolta Eragon. Két farkas tűnt fel előttük.

– Ezek csak farkasok! – kiáltott fel Eragon – Fél kézzel elintézem őket.

– Biztos vagy ebben ifjú lovas? – kérdezte fölényesen Ogmios.

Eragon egy nyilat illesztett a húrba és kiáltott: *Brisingr!* A nyilvánzó egyenesen száguldott a farkasok felé, de azok könnyedén kitértek előle. A fű lángra gyúlt. Eragon úgy gondolta, hogy ez majd elijeszti őket. Tévedett. A farkasok könnyedén átsétáltak a hatalmas lángokon, és éles metszőfogaikat mutogatva vicsorgattak a fiúra. Aztán a jobb oldali farkas támadott. Olyan gyorsan, hogy mire Eragon észrevette, hogy elrugaszkodott a földről, már olyan közel volt, hogy nem tudott kitérni előle. Ha nem lett volna Ogmios, valószínűleg Saphira árván maradt volna. Ogmios azonban ott volt és egy erőteljes mágikus hullámmal félre lökte Eragont annak a szobornak a fedezékébe, amely egy oroszlánt ábrázolt. A farkas hihetetlenül gyorsan alkalmazkodott a megváltozott körülményekhez és az öregember felé vette az irányt. Félelmetesen éles fogai Ogmios botjába mélyedtek. Az öregember megcsavarta a botot, a farkas nyakcsigolyája pedig hangos roppanással jelezte, hogy felmondja a szolgálatot. Ogmios nem számolt azonban a másik farkassal, amely mindeközben a háta mögé került és megkezdte a támadást. Ha nem jött volna Saphira, akkor az öreg hasonlóképpen járt volna, mint a földön fekvő ordas. De Saphira hangos szárnycsapásokkal megérkezett és felkapta a támadó farkast, kicsit magasabbra emelte, majd stílusosan a tengerbe hajította.

A sárkány azonnal gazdájához sietett: Jól vagy kicsikém? Ugye nem esett bajod? Miért kell neked a távollétemben folyton bajba keveredni? – Eragon erre nem tudott mit mondani. – Épp időben érkeztem. Ő meg ki a csuda? – Eragon az öregre nézett és kereste a megfelelő szavakat:

Hát... a neve Ogmios, és azt mondja, hogy már várt ránk. Még nem volt időm többet megtudni róla, épp meg akartam vizsgálni az elméjét, amikor jött ez a két dög. Szerintem óvatosnak kellene lennünk vele. Ki tudja, hogy mi a célja. – Saphira helyeslően bólintott.

– Nos, Ogmios... elárulod végre, hogy mi a csuda folyik itt?

– Csupán annyit mondhatok el, amennyit feltétlenül tudnotok kell. Az én feladatomban az, hogy elvezesselek benneteket az Oroszlán csarnokába. A csarnoknak egyetlen titkos bejárata van, melyet több ezer éve nem használt senki.

– Több ezer éve? Az meg hogy lehet? Hisz ez volt a lovasok otthona! – szakította félbe ingerülten Eragon. Maga sem tudta miért, de indulatát hirtelen nem volt képes megfékezni. Próbálta lenyugtatni elméjét, de minden egyes próbálkozástól egyre idegesebb és feszültebb lett.

– Amit mondasz, mind igaz, bölcs Eragon, de még a lovasok sem voltak méltók arra, hogy beléphessenek a csarnokba. Valójában azt sem tudták, hogy létezik. De még ha tudtak is volna a bejáratról, akkor sem lettek volna képesek bejutni. A bejáratot egy ősi mágikus zár védi. Úgy tervezték, hogy csakis a megfelelő időben a megfelelő személynek nyissa ki az átjárót. Azonban a kapu készítőinek azzal is számolniuk kellett, hogy esetleg olyasvalaki is rá óhajtja majd tenni a kezét a templomra, aki képes használni az ősi mágiát. Éppen ezért a kapu kinyitását más tényezőkhöz is kötötték. A sziget öt különböző pontján öt szentélyt helyeztek el. Ezek mindegyike egy-egy zárat nyit. Most épp az egyik előtt állsz.

Eragon sarkon fordult, és úgy ledöbbszent a látványtól, hogy fél percig nem tudott megszólalni. Ugyanaz az arc, ugyanaz a büszke tekintet. Az Oroszlán nézett vissza rá. Igaz, hogy kőből készült, de ugyanaz a lény volt, akit

álmában látott. Egyszerű kis szobrocsonka volt: egy ülő oroszlánt ábrázolt. A szobor előtt egy kisebb edényszerű tárgy volt. Egyszerűsége ellenére Eragont teljességgel lenyűgözte a látvány. Órákig képes lett volna gyönyörködni a zord, és mégis büszke arcvonásokban, melyek már egyszer valósággal beleégtek a tudatába. Amint jobban megszemlélte a szentélyt, egy apró kis emlékkép jelent meg a fiú agyában. Az álomban, mielőtt elsötétült előtte minden, épp az Oroszlán szemét figyelte. Smaragdzöld szemek voltak, mélyek és tiszták akár a végtelen tenger. Olyan volt a szeme, mint egy tökéletes drágakő. Ez a tökéletes ékkő most a szobor homlokán pihent, és szinte mosolygott a fiúra. Eragon nem bírta betelni a látvánnyal. Egyszerűen megbabonázta a kő. Szinte a markában érezte a hűvös kis kincset. Saphira egy hangos szusszanással rángatta vissza lovasát a valóságba.

– Tulajdonképpen mit is kell tennünk? – kérdezte zavarodottan.

– A zár feloldásához két dologra van szükség. Az egyik egy drágakő, melyet a legősibb nyelven Alatürnek neveznek. A másik pedig egy nemes sárkány ereje.

Honnan a csudából szerzünk most egy nemes sárkányt? – súgta Eragon a sárkánynak. Nagyon vicces, ha, ha, ha. Szörnyen jól mulatok. Szerintem még az öreg is elmosolyodott. – vágott vissza gúnyosan a sárkány, majd mély lélegzetet vett és egy kisebb lángocskát lehelt a tányérszerű képződménybe. A tűz kavarni kezdett, mintha valamiért nem akarná megérinteni az edény falát. Az Alatür egyre élesebben szórta a fényt, és így Eragon még csodálatosabbnak találta. A kő lassan kialudt, a láng azonban tovább kavargott, mint valami misztikus massa.

– Ennyi lenne? – kérdezte Eragon az öreget – Csupán körbepülünk a szigeten és kész?

– Lényegében ennyi lenne. Nem lesz azonban ennyire egyszerű. A legtöbb kő a helyén van, de az ötödik szentély

a farkasok területén található. A kő pedig eltűnt, senki sem tud róla semmit. Még ha meg is találjuk a követ, nagyon kockázatos a dolog. Moongarm nem szokta életben hagyni a betolakodókat.

– Moongarm egy farkas?

– Igen. Nagyon veszedelmes fenevad. Ő az egyik legidősebb közülünk. Majdnem olyan öreg, mint az Oroszlán. Csak egyetlen lovasról tudok, aki túlélte a vele való találkozást. Eragonnak hívták.

Ez volt az a pont, amikor sárkány és lovasa ugyanannak az érzésnek a hálójába került. Ámulat és rettegés keveréke volt ez az érzés, amit örült ésszerűség és kegyetlen szemtelenség kísért. Egyikük sem tudta, hogy készen áll-e a feladatra. Hisz egyedül az első lovasnak sikerült életben maradni Moongarmmal szemben, és még ő sem volt képes elpusztítani.

– Indulnunk kell, ha napnyugta előtt végére akarunk járni a dolognak! – sürgette őket Ogmios. Eragon felült a sárkányra.

– Induljatok délnyugatnak. Egy tisztáson található a második szentély. Ott fogok várni rátok.

Saphira hangos szárnycsapásokkal a levegőbe emelkedett. A szokásosnál nehézkesebben haladt, tele volt kételyekkel csakúgy, mint gazdája. Követték a sziget partvonalát, kis idő múlva pedig meglátták a tisztást, ahol a szentély állt. Saphira most alacsonyabban szállt, és mikor a szobor fölé értek, lángtengert zúdított a szentélyre. Óvatosabban Saphira, a végén még kárt tesz azokban a csodálatos ékkövekben. – mordult rá Eragon a sárkányra. De a lángok el sem érték az Alatürt; engedelmesen kanyarogtak a kis tálacska felé, és kavarni kezdtek, mint valami félelmes tengeri szörnyeteg. Ogmios a tisztás szélén várta őket és megadta a következő szentély pontos helyét. Északnyugatra, majd északra fordultak, mindig ügyelve rá, hogy jól belássák a terepet. Miután a negyedik szentélynél

is végeztek, Ogmios magához intette Eragont. A fő kérdés az volt, hogy mi a következő lépés. Az utolsó szentélyt a farkasok őrzik, az ötödik Alatur pedig eltűnt. Miközben Ogmios a lehetséges megoldásokat ecsetelte Eragonnak, Saphira egy hollót vett észre, amint a közeli tölgyfa vaskos ágain ugrándozik. Kedve lett volna megkergetni a játékos kis állatot, de a körülményekre való tekintettel csupán kis füstkarikákat eregetett, ezzel próbálván halálra rémiszteni a kis kópét.

Eragon észrevette a sárkány jókedvét és úgy döntött, nem hagyja annyiban a dolgot: Saphira, mi itt épp megpróbáljuk kitalálni, hogy mi a teendő, te pedig közben egy ostoba kis madárral szórakozol?

– Ő nem egy „ostoba kis madár” – szólt közbe Ogmios – hanem Hugin.

Eragont már másodszorra kerítette hatalmába a félelem. „Végig a fejemben olvasott, és én nem vettem észre?! Még szerencse, hogy nem volt időm megvizsgálni a tudatát! Valószínűleg azonnal kisütötte volna az agyamat.” Ogmios folytatta:

– Ő Hugin, az Oroszlán szeme és füle. Ő tájékoztatja mindenről, ami csak Alagaësiában történik.

Az öreg kinyújtotta a kezét, Hugin pedig engedelmesen lelibbent a tölgyfáról. Nézd csak, ott van egy másik is! – mondta Saphira olyan lelkesen, mintha a vacsorája üldögelne a fán.

– Na és persze itt van Munin, aki kicsit visszahúzódóbb természet, viszont annál harciasabb tud lenni, ha rákényszerítik.

Én azért így is szívesen megkóstolnám a kis drágát! – mosolygott Saphira. Ogmios Huginhoz fordult: – Mi hírt hoztál nekem, kis barátom?

A madár halkán csipogott valamit az öreg fülébe, majd társával, Muninnal együtt eltűntek az erdőben. Vajon mit mondhatott neki? – faggatta Eragon a sárkányt. Nem tudom,

biztosan madárral mondott neki valamit! – felelt mosolyogva Saphira. Na, de jó kedve van ma valakinek!
– Megvan a hiányzó Alatür! Innen kicsivel északabbra van egy ősi rom. Ide vitte Kalma a követ! És...
– Hmm... Ne haragudj, hogy félbeszakítalak, de ki a csuda az a Kalma?
Ogmios mélyet sóhajtott, aztán csak annyit felelt: – Ő a sírok istene.

A SÍRKERT

Már majdnem besötétedett, amikor elérték a romokat. Eragon éberem tekintetét jobbra és balra, de lassan mindent magába olvasztott a sötétség. Próbált olyan pontokat keresni, amelyek talán képesek ellenállni ennek a titokzatos hatalomnak, de mikor az utolsó szikla is a homályba veszett feladta. Jóllehet egész nap nem pihent, mégis percről percre éberebben szemlélte amint az éj mindent betakar fekete leplével. Ogmios mindig pontosan tudta, merre kell menniük, még a legnagyobb sötétségben is képes volt az ösvényen maradni.

– Megérkeztünk. – súgta oda Eragonnak.

– Nem látok semmit.

– Garjzla! – mondta alig hallhatóan Ogmios. Ezüstszínű fénygömb jelent meg az öreg botján. Ogmios meglendítette a botot, a gömb pedig engedelmesen a levegőbe emelkedett, s mint ezüstös fénycsóva világította be a romokat. Eragon tágra nyílt szemekkel bámulta az ezüst fényben úszó sírokat. A falak megmaradt darabjait furcsa jelek és feliratok díszítették. Kicsit hasonlítottak az ősnyelv betűire, de sokkal szabálytalanabbak voltak. Csupán két szót ismert fel: halál és árnyak.

Eragon megborzongott a sírok láttán, melyek a halál rothadó útjelzőiként álltak a viharban. A sötét égen lassan kúsztak a felhők, melyek röhögő viharmadarakként táncoltak az ezüstszínű hold körül. Rettenetes érzés kerítette hatalmába a fiút. Egy szörnyű emlék sejlett fel a múltból. Akkor még mit sem tudott a lovas-lét rejtelméről, s a rá váró feladatok sem foglalkoztatták. Csupán a bosszú érdekelte. Aznap, amikor Yazuac főterén szembesült a világ valódi gonoszságával, Eragon megfogadta, hogy soha többé nem hagyja ezt megtörténni. Még mindig képes volt felidézni a lándzsára tűzött csecsemő elgyötört arcát. És

most, mikor egész lelkét elöntötte a kétségbeesés és a bizonytalanság, újra átélte ugyanazt a borzalmat. A sírok mindegyikén ugyanaz a szó volt olvasható: ártatlan.

A kis csapat kimászott a sziklák mögül és leereszkedett a domboldalon. Ogmios lépett be először a sírkert kapuján maga előtt tartva botját, melyre időközben újabb fénygömböt idézett. Saphira vonakodva bár, de egy közeli szirten maradt. A sárkány túl testes volt ahhoz, hogy biztonsággal mozoghasson a sírkövek között, de nem akarta magára hagyni lovasát. Mozdulatlanul ült a szirten, készen arra, hogy bármelyik pillanatban Eragon segítségére siessen. Ogmios már a nyolcadik sírkőnél járt, de Eragon még mindig nem mozdult. Tétlenül állt a kapu előtt és mereven bámult arra a négy soros felíratra, amelyet nem értett, mégis megdermedt a félelemtől, mikor ránézett.

Mi a baj? – hallotta a fejében Saphira aggódó hangját. Mi van a kapura írva? – kérdezett vissza a fiú. Nincs most erre időnk. Meg kell találnotok a hiányzó Alatürt! – nógatta a sárkány. Mi van oda írva?! – förmedt rá Eragon olyan embertelen haraggal, hogy Saphirának esélye sem volt ellent mondani: „Te, ki most belépsz, vess számot élteddel s hagyj fel minden reménnyel, mert itt szenvednek mindazok, kiknek lelkét lovas rabolta el. Egy nap az Oroszlán által mind feloldozást nyernek, s sikolyaik elhalnak a pokolnak mélyén. Isten irgalmazzon a lovasoknak bűneikért.”

Eragon arra eszmélt, hogy Ogmios megragadja a karjánál fogva, s berángatja a sírkertbe.

– Nyugodj meg lovas. Minden elmondok, csak kövess. Nincs sok időnk..

Eragon vonakodva bár, de követte Ogmios, aki útközben részletesen elmesélte Eragonnak a temető történetét.

– Valaha még egy nagyon békés nép élt itt a szigeten. A lovasok uralma idején békében és jólétben teltek mindennapjaik. A lovasok árulása után azonban városaikat

felégették, a lakosokat lemészárolták. Miután az árulók elhagyták a szigetet és Urû'baen városába települtek, a túlélők létrehozták ezt a helyet, melyet népük temetőjének neveztek. Ők vésték a feliratot a kapura is. Olyannyira szent hely, hogy még a tündék is tisztelik készítőit. Persze az is igaz, hogy az utóbbi pár száz évben nem járt erre tünde.

Eragon kicsit megnyugodott. Az öreg szavai elterelték figyelmét a sírok közt bolyongó ködről és az itt-ott felbukkanó árnyakról.

– Mesélj még nekem Kalmáról! – kérte Eragon. Ogmios rövid habozás után belekezdett.

– Kalma egy ocsmány démon, aki kedve szerint játszadozik a holtakkal, legalábbis a csontjaikkal. Sohasem vett részt a népek között dúló háborúban. Egyetlen dolog érdekli: önmaga. Démoni természetéből adódóan szörnyen nagyravágyó, szereti a fényűzést, a pompát, persze az ő sajátos módján. Rettenetesen gonosz lény, de valójában nagyon gyáva. Általában csak csontvázakkal és árnyakkal harcol. Egy magadfajta erős mágus ellen nincs esélye.

– Ez megnyugtató. – hazudta Eragon – Messze van még?

– Már itt is vagyunk.

– És pontosan mi az az itt? – kérdezett vissza a fiú remegő hangon. Egy kisebb tisztás kellős közepén álltak. A helyet minden oldalról sírok erdeje vette körül. Szemben egy nagyobb kripta magasodott a sírok fölé. – Az lenne ott Kalma kuckója? – kérdezte Eragon az öreget.

– Minden bizonnyal. Neked kell bemenned. Kerüld ki a csontvázakat, találd meg a követ és juss ki élve.

– Mi az, hogy nekem kell... te miért nem jössz velem?

– Nem áll módomban beavatkozni az események menetébe. Ez a te próbád Shur'tugal.

Ne izgulj! Ha ő nem is segíthet neked, én igen. Eragon még sohasem örült ennyire a sárkány sejtelmes hangjának. Végig tartsd velem a kapcsolatot!

Eragon magabiztosan lépett be a kriptába. A teljes sötétségben nem sokat látott. Már épp varázslathoz folyamodott volna, mikor a falon kigyúlt két fáklya, majd sorban az összes többi. A fények egy lépcsőt fedtek fel, mely lefelé vezetett és valahol a temető bejáratánál végződött mélyen a föld alatt. Eragon halk léptekkel elindul lefelé a lépcsőn.

Kivont karddal araszolt; bizonytalanul haladt; úgy érezte, hogy újra csak egy átlagos parasztfiú, aki belecsöppent ebbe a bonyolult ügybe, amelyről jóformán semmit sem tudott. Nem volt biztos abban, amit tesz, pedig az élete függött ettől. Amint elérte a lépcsősor alját, egy végtelenbe tűnő, hosszú folyosót pillantott meg, mely annyira keskeny volt, hogy egy kisebb csapat csupán libasorban lett volna képes keresztüljutni rajta. A folyosó emellett rendkívül fényes volt, de itt már nem fáklyák, hanem furcsa, ezüstszerű kristályok szórták a fényt. Eragon biztosra vette, hogy mágia működteti őket. Furcsa izgalom uralkodott el rajta, mintha egy olyan különös dolog előtt állna, melyet mindenképp látnia kell, holott tudja, hogy az élete a tét. Ahogy elindult a folyosón, azonnal érzékelte a változást: már nem érezte Saphira jelenlétét. Egyedül maradt.

Eragonnak az a különös érzése támadt, hogy a folyosó egyre szűkül. A falakat itt-ott ember nagyságú mélyedések díszítették, melyben könnyedén elrejtőzhet egy Árny, vagy akár még egy Urgal is. Eragon óvatosan haladt, ügyelve arra, hogy a kardját mindig maga előtt tartsa. Az alagút háromnegyedénél hirtelen megtorpant és görcsösen szorítani kezdte a kardját. Előtte három méterre egy csontos kéz tűnt fel az egyik kőoszlopon. Eragon nem támadott, inkább megvárta, amíg az ocsmányság elővánszorog sötét rejtekéből. Majd mikor a csontváz rátámadt, lesújtott. Apró kis csontok százai repkedtek a levegőben, a jövevény ajkát démoni sikoly hagyta el. Eragon épp haladt volna tovább,

mikor észrevette, hogy az alagút végében legalább ötven ugyanilyen élőhalott várakozik, s a bátrabbak már meg is indultak feléje. Az első hullámot lekaszabolta, de tudta, hogy mindre nem lesz elég ereje. Valami megmagyarázhatatlan okból mindig, amikor a csontvázak közelébe került, Eragon veszített erejéből. Mintha a túlvilági lények lassanként kiszívták volna belőle az életet. Megállt öt méterre a díszes társaság előtt, tenyerét féljüket fordította, s kimondta az ősnyelv megfelelő szavait: Thrysta! – A varázslat hatásos volt, az élőhalott útonállók engedelmesen kis csontkupacokba rendeződtek, miután a lökéshullám darabjaikra szedte őket.

Eragon óvatosan kikerülte a bizarr maradványokat és belépett a sírboltba. Egy sötét teremben találta magát, melynek falait nem látta, s így nem is volt képes megbecsülni a kripta valós méretét. Ahogy próbálta hozzászoktatni szemeit a sötétséghez, egy ezüstös fénysávot vett észre, mely mágikus serpentinént végigfutott a padlón, fel egy emelvényre, s egy smaragdzöld színű kövön állapodott meg. Az alatt – hasított bele Eragonba a könyörtelen felismerés. Villámgyorsan végigfutott a serpentinén, miközben egyre erősebben szorította kardját. Azt tervezte, hogy amint az emelvényhez ér, elcseni a követ, és azonnal elkezd kifelé rohanni. Nos út közben ez a terv kicsit megváltozott. Amint szemben találta magát a furcsa kővel, Eragon mozdulatlaná dermedt. Megrögzötten bámulta a smaragdot, mintha valamiféle csodás szellem lakozna benne, mely minden mozdulatával lenyűgözi a halandót. Aztán valami hatalmasat dörrent, majd a kripta falai megremegtek, néhány apró kődarab hullott alá a mennyezetről. Eragon még mindig nem volt magánál. Óvatosan kezébe vette a követ, közben pedig az ősnyelv szavait használva furcsa kántálásba kezdett: Adurna, Brisingr, Stenr, Garjzla, Wyrda, Deloi, Skulblaka... – s

még vagy húsz ehhez hasonló szót elmormolt, s a szavak között látszólag semmiféle kapcsolat nem volt. Már vagy másfél perce beszélt öntudatlanul, amikor meghallotta a hangot a fejében: Eragon, igyekezz! – A fiú azonnal ráismert sárkánya hangjára és megpróbált kapcsolatba lépni vele. Ahogy visszatért ereje, egyre több dolgot hámozott ki a homályos üzenetből, melynek csupán apró foszlányai jutottak el hozzá. Lángokat látott, és Ogmios-t, amint egy farkassal küzdött. Eragon sarkon fordult és elindult a kijárat felé. Az alatt majdnem kiesett a kezéből, de nem foglalkozott vele; csak a menekülés járt a fejében: ki kellett jutnia és segítenie Saphirán. Újra elérte a szűk folyosót, melyet három csontváz őrzött. Brising! – kiáltotta Eragon, majd sietve keresztülgázolt a hamuvá égetett csontkupacokon. Elérte a hosszú lépcsőt, melyen pár perccel ezelőtt oly nehezen jött le, s most mégis szélesebben eljutott a kriptáig. Elsőként a lángokat pillantotta meg, majd Saphirát, amint felkap két jól megtermett farkast, és egy sziklának hajítja őket. Egy csata közepébe csöppent.

MOONGARM

Eragon nem tudott dönteni. Pedig csak néhány másodperce volt, mielőtt a helyzet eldurvult volna. Felpattanjon Saphirára és onnan folytassa a harcot, vagy Ogmiosnak segítsen? Nem volt ideje átgondolni a dolgot. Egy felettébb ronda ordas már ott is termett előtte és hangosan vicsorított a fiúra. Eragon nagyon legyengült, mikor a csontvázakkal harcolt, de a helyzet új erővel töltötte fel. Elég erősnek érezte magát, hogy felemeljen egy kisebb sziklát: *Stenr reisa!* – a kő lassan a levegőbe emelkedett, de a farkas is figyelt és megkezdte a támadást. Eragon hirtelen nagyot rántott a szikladarabon, mely végül a farkas koponyáján landolt, alig másfél méterre Eragontól.

Ogmios közben két kisebb jószággal küzdött. Öreg botjával néhány villámot indított útnak, melyek megrázó élményben részesítették a két ordast. Az öreg elégedetten látta, hogy Eragon visszaért, s megtalálta az utolsó drágakövet. Már csak ki kellett jutniuk onnan.

Eragont körbevették a farkasok. Varázstudása sokat fejlődött, amióta megérkeztek a szigetre. Talán ennek az ősi helynek a mágiája hatott rá, nem tudta biztosan. Ennyi ellenféllel azonban még ő sem tudott elbánni. Idegesen hátrálni kezdett, amitől a bestiák csak még bátrabbak lettek. Már majdnem elérték, mikor Saphira hangos puffanással földet ért nem sokkal lovasa előtt. Miután kicsit megperzselte a bundájukat Saphira szólta Eragonnak, hogy pattanjon fel a hátára. Ekkor hallották meg az üvöltést. Farkasüvöltés volt, ám volt benne valami démoni, ami valósággal megdermesztette a fiút. Egy hatalmas, fekete-fehér foltos farkas lépett elő a homályból. Járása és tekintete büszke volt, akárcsak az álombéli oroszláné, Eragon mégis érezte a belőle áradó dühöt, mintha épp most készülne a végső leszámolásra.

– Moongarm... hogy merészelsz belépni erre a szent helyre! Ez nem a területed, ahol kedvedre vadászgathatsz...
– Hljödhr! – mordult rá Ogmiosra. Tekintete még gyötrőbbé vált, szemei szinte szikrákat szórtak. – Csak a kő kell nekünk! Adjátok át és élve távozhattok!
– Azt már nem te álnok. Ez szent hely. Távozz, amíg még megetheted. – vágott vissza Ogmios.
– Nem félek tőled öreg. Nem árthatsz nekem. Az árnyak mezején nincs hatalmad. Vén bolond. Mondd csak, miért szolgálod még mindig Őt? A csarnok őrzője vagy már évezredek óta. Csatlakozz hozzánk! Hát nem érzed a változást? A királyság elbukott!
– Amíg élek, úgy harcolni fogok érte! Eítha!
– Ám legyen! – morogta démoni hangon Moongarm – Ha túl gyenge vagy hogy csatlakozz hozzánk, akkor nem engedhetem, hogy az utunkba állj!

Saphira érkezettnek látta az időt, hogy a magasba emelkedjen, s szárnycsapásaival megzavarja a bestiákat. Sikerült neki. Közben Ogmios további utasításokat adott Eragonnak: Menjetek a völgy másik végébe. Ha követitek a folyót, megtaláljátok az utolsó szentélyt. Eragon idegesen közbevágott: És veled mi lesz? – Én addig feltartom ezeket a dögöket. Ne aggódj. Nem esik bajom. Un du evarínya ono varda!

Saphira a völgy felé vette az irányt, Eragon pedig aggódva szemlélte a távolodó csatateret. A párbeszéd, melynek fültanúja volt felkavarta. Mi az, hogy a királyság elbukott? Hisz Galbatorix erősebb, mint valaha. És miért ajánlotta fel Moongarm a csatlakozás lehetőségét Ogmiosnak? – Beértek a völgybe. Eragon csak most vette észre, hogy Saphira horzsolásokat szerzett a harc során. Nyakán a pikkelyeket, melyek páncélként védték testét, több helyen feltépték. De nem találta súlyosnak a sebeket. Eragon előszedte zsebéből az alatürt, mely még mindig

leírhatatlanul gyönyörű volt számára. Megérkeztek a szentélyhez.

Siess! – nógatta a sárkány – Azok a dögök bármikor feltűnhetnek. Eragon odasétált a szoborhoz és vonakodva ugyan, de a helyére illesztette a követ. Majd Saphira lángot lehelt a kis edénybe, mely most is kavarogni kezdett. Hirtelen erős, vakító fény tört elő a varázskőből, mely meghátrálásra kényszerítette a fiút. A tálból lángoszlop emelkedett ki, mely lassan, ám mégis magabiztosan tört az ég felé. Minden smaragdzöld fényben izzott. Eragon hangos puffanást hallott. Hátrafordult és döbbenten látta, hogy sárkánya a földön hever. Oda akart menni, hogy felsegítse, vagy legalábbis megnyugtassa egy kicsit. De lábai nem mozdultak. A fény egyre jobban bántotta a szemét és már szinte képtelen volt ellenállni neki. Aztán ő is elájult.

DORÚ AREABA ALATT

Eragon arra ébredt, hogy iszonyúan fáj a feje. Szörnyű álma volt. Saphirát látta, amint két hatalmas farkassal küzd egy sötét temetőben. Aztán őt is körbevették a farkasok. Ezen kívül csak arra emlékezett, hogy valamiféle vakító smaragdszínű fényben állt, mely aztán magába szippantotta. Próbálta kiverni a fejéből a különös álmot és kicsit körbetekinteni. Egy homályosan megvilágított alagútban találta magát, melynek bejáratát többtonnás gránitkövek torlaszolták el. Ahogy hátra pillantott, meglátta sárkányát, aki eszméletlenül hevert a hűvös, ötszög alakú kövezeten. Megpróbált kapcsolatba lépni vele, de Saphira nem válaszolt. Eragon kielégítőnek találta a sárkány légzését. A sárkány nyakán csúnya seb éktelenkedett. A pikkelyeket feltépték és csúnyán bele is martak. Eragon hirtelen ráeszmélt, hogy nem álmodott. Az álmok kép egygyé vált az elmúlt pár óra eseményeivel, Eragon pedig pontosan tudta, hogy kinyitották a zárat.

Saphira sebe fölé tartotta kezét: Waíse heill! – A seb lassan begyógyult, a sárkány pedig magához tért. Eragon megérintette a sárkányt: Örülök, hogy jól vagy! – Én örülök, hogy te jól vagy! – hangzott a válasz. De mégis hol vagyunk? – tette fel a kérdést Eragon, mintha csak a hideg falaktól várta volna a választ. Fényeket pillantottak meg. Ugyanolyan kristályok voltak a falakon, mint amelyeneket Eragon a kriptában látott. Amíg Saphira felkelt, Eragon kardot rántott, felkészülve egy esetleges támadásra. Ami utána történt, az halálra rémítette Eragont. A fegyver remegni kezdett, majd valami láthatatlan erő egyszerűen kirántotta a fiú kezéből és behúzta az alagút mélyébe. Nem tehetünk mást, továbbmegyünk. Ha ez az alagút tényleg az Oroszlán csarnokába vezet, akkor bizonyára okkal ragadták el a kardomat. Saphira helyeslően bólintott. A

sima oszlopokkal díszített alagút Eragont a Farthen Dúrba vezető hosszú folyosóra emlékeztette. A falak, a padló és a kupolás mennyezet szinte hibátlanul illeszkedett, és amennyire Eragon meg tudta állapítani, az alagút végig egyenesen haladt. Útjuk csendesen telt. Felesleges volt azon rágódni, hogy mit találnak majd. Mindketten tudták, hogy a legrosszabbra is fel kell készülniük.

Már vagy húsz perce meneteltek, amikor az alagút homályából két vastag oszlop bukkant elő. Mindkettőt különös írásjelek borították, melyek nagyon hasonlítottak a temetőben látottakra. A két oszlop mögött egy hatalmas kaput pillantottak meg, melyre ugyancsak különös jeleket véstek készítői. Mintha csak az érkezésükre várt volna, a hatalmas kőkapu hangos morajlással kitárult utat engedve nekik a homályba.

Eragon és Saphira beléptek a csarnokba. Ez lenne az? Az Oroszlán csarnoka? – tépelődött a fiú, miközben idegesen próbált tájékozódni a homályos csarnokban. A falakon lévő ezüstsínű kristályok működésbe léptek és halovány fényükkel lassan láthatóvá tették a csarnok egészét. Kriptaszerű hangulat uralkodott mindenütt. A csarnokot vastag oszlopok vették körbe, melyek szinte az égig értek. Még Saphira is kényelmesen kinyújtózhatott Eragon nem kis megdöbbenésére. A csarnok közepén egy kőoltár feküdt s egy furcsán ismerős tárgy volt rajta. Amint Eragon közelebb lépett, felismerte kardját, melyet nemrég ragadtak el tőle. Eragon már nyúlt is érte, hogy újra birtokba vehesse, ám ekkor egy mély, öblös, ám annál lágyabb hangot hallott a csarnok másik végéből: – Kérlek, hagyd a kardod! Nem lesz rá szükséged!

AZ OROSZLÁN

Eragon meglepetten bámult a hang irányába, ám nem látott semmit. Érezte, hogy egy furcsa valaki van a sötétben, de nem merte megkérdezni. Nem is volt rá szükség. Először csak két mancs bukkant fel, majd egy büszke sörény. Eragon nem tudott betelni a látvánnyal. Pontosan olyan volt, mint álmában. Egy büszke, fenséges állat, felfegyverkezve évezredek tapasztalatával és bölcsességével. Az Oroszlán közelebb lépett a fiúhoz és mélyen meghajolt előtte. Eragon kicsit furcsának találta a helyzetet, de nem akarta semmissé tenni e meghitt pillanat varázsát. A néma üdvözlés után az Oroszlán büszkén felemelte fejét, mintha mi sem történt volna.

– Örülök hogy épségben megérkeztetek. Kicsit aggódtam Moongarm miatt, de mint látom feleslegesen. Hát igen... a régi sebek nehezen gyógyulnak. De a lényeg az, hogy itt vagytok. Kardod miatt ne aggódj. Visszakapod, amint útnak indultok.

Eragon csak most érzett magában elég bátorságot, hogy megszólaljon:

– De mégis hová? Egyáltalán miért hívtál minket ide? És tulajdonképpen ki vagy te?

Az Oroszlán csendesen elmosolyodott, mintha mókásnak találná a fiú indulatait.

– Látom Munin nem túlzott. Vakmerőségednél csak kíváncsiságod nagyobb. Minden kérdésedre választ fogsz kapni. De előbb kérlek, ülj le. Sok mindent kell megbeszelnünk.

Saphira is közelebb húzódott, az Oroszlán pedig belekezdett meséjébe.

Alagaësia történelme sokkal összetettebb, mint gondolnád. Sok a homályos részlet - még számomra is - de amit biztosan tudok, megosztom veled. Alagaësiát réges-régen egy nagyon fejlett és civilizált nép lakta, akiket ősöknek nevezünk.

– Tőlük származik az Ősnyelv is? – szakította félbe Eragon, akit látszólag nagyon felkavart a sok új ismeret. Olyan érzés volt, mintha újra Bromot hallaná, amint a sárkányok és Alagaësia múltjáról beszél. Volt azonban valami az Oroszlán meséjében, ami igencsak különbözött Brom történetétől: hihetetlenül élményszerű volt. Mintha ez a különös, fenséges lény átélte volna az egészet elejétől a végéig.

– Igen Eragon, így van. Ők alkották meg az ősök nyelvét, bár nem a ma ismert formában. A nyelvet a béke és az összefogás zálogaként hozták létre. Ezt biztosította az is, hogy az ősnyelven nem lehet hazudni. A hazugság pedig minden alapvető emberi gonoszság forrása és oka. Az ősök békében éltek, művelődtek és fejlődtek. Én folyamatosan figyeltem őket és amennyire tudtam, próbáltam kimaradni történelmükből.

– De mégis ki vagy te? – tette fel sürgetően a kérdést Eragon, aki már képtelen volt tovább várni, amíg a sok tény közül előbukkan az Oroszlán valódi személye.

– Sajnos nincs elég időnk minden részletre, de azért belekezek. Én Khalderonból származom, mely Alagaësiától nyugatra található. Népem vezetője és az Oroszlánok tanácsának legöregebb tagja voltam. Figyelemmel kísértük az ősöket, mert nagy lehetőségeket láttunk bennük. Próbáltunk nem belefolyni életükbe, de sajnos a dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogy elterveztük. Több ezer évnyi béke után a háború felhői Alagaësiát is elérték. Egy szörnyű gonosz támadt ránk. Egy démoni lidérc. Mi már ismertük őt, de az ősök, akik minden tudásukat és bölcsességüket a békére áldozták nem voltak

képesek felvenni vele a harcot. Sajnos túl későn jöttünk rá, hogy mi a valódi célja. Aljas módon átejtett bennünket, s mind a négy társamat elpusztította. Csak én maradtam. Végző elkeseredésemben kénytelen voltam nagyon kíméletlen lépéseket tenni ellene. Így volt részem Alagaësia történelmében, bár soha sem gondoltam volna, hogy egyszer ez megtörténhet. Hatalmamot felhasználva elpusztítottam minden életet ezen a kontinensen. Nem kímélhettem meg az ősoket, mert ha a gonosz sikerrel járt volna, akkor a mágia örökre eltűnt volna. Azonban a nemes tett áldozatokkal járt. Az életemmel fizettem önzetlenségemért. Azonban halálom előtt még gondoskodtam egyikét dologról. Leghűségesebb tanítványomat elküldtem, hogy gondoskodjon Alagaësia jövőjéről. És itt jössz te a képbe. Tanítványomat ugyanis a legősibb nyelven Erthagun-nak hívták, mely a ti nyelveteken annyit tesz, Eragon.

– Ő lett volna az első lovas? A te tanítványod?

– Nem. Az első lovas a sárkányok és a tündék háborújának végén tűnt fel. Nem véletlen, hogy őt is így hívták.

Eragon kissé zavarodottan érezte magát. Ezek szerint Alagaësia történelmében ő a harmadik, akinek a sors ilyen nevet választott.

– Tanítványom tehát megkereste a három kiválasztott nép képviselőit: Gûnterát, a tündék királyát; Helzvogot, a törpék fejedelmét és Sindrit, az emberek pártolóját. Ők küldték követeiket Alagaësiába, benépesítve ezzel a kihalt világot. Urûr és Morgothal sárkányokat teremtettek és szabadon eresztették őket Alagaësiában. Ez azonban, mint utólag kiderült, nem volt a legjobb ötlet.

Saphira közelebb húzódott, hogy jobban hallja őseinek történetét.

– A sárkányok különleges hatalommal rendelkeztek. Magukba szívták a kihalt kontinens ősi mágiáját. És ezzel a hatalommal aztán később vissza is éltek. A sors iróniája,

hogy Eragont is ők pusztították el. A mágus azonban halálakor megátkozta a sárkányok egész faját, megfosztva őket erejüktől. Átká az egykor még hatalmas és erős fagysárkányokat kisebbé és gyengébbé tette, így alakultak ki a későbbi lovasok sárkányai.

– Az én őseim. – tette hozzá büszkén Saphira.

– Igen. Amiről azonban mindezidáig rajtam kívül senki nem tudott, az az, hogy egy tojás megmaradt. Ti csak három tojáról tudtatok eddig. De van még egy. És biztosra veszem, hogy Galbatorix már keresi.

– Akkor nekünk kell megtalálnunk előbb. Ha Galbatorix kezébe kerül, akkor Alagaësiának lőttek. – Eragon nem volt képes tovább türtőztetni indulatát, szíve hevesen kalapálni kezdett.

– Galbatorix nem lenne képes irányítani a sárkányt. Egy ilyen büszke és nemes lényt nem lehet kényszeríteni semmire. Nem Galbatorix a legfőbb ellenségünk ebben a csatában. Gondolom azt már sejted, hogy neked nem kéne itt lenned, ha nem történt volna valami rendkívüli. Nos... a gonosz újra közelít. Az a szörnyű démon, aki több ezer évvel ezelőtt Alagaësia pusztulását okozta, most visszatér. Én érzem. Én tudom. A negyedik tojás az egyetlen reményünk. Ezért hívtalak ide, Eragon. A te kezében van e föld jövője.

Eragon hosszan maga elé bámult, aztán halkán megkérdezte:

– Mit kell tennem?

– Hozd el nekem a negyedik tojást. Ő az egyetlen, aki képes legyőzni a gonoszt.

– Egy valamit még mindig nem értek. Mi ennek a gonosz démonnak a célja? És voltaképp miért küzdesz te?

– Ezekre a kérdésekre csak visszatérése után kaphatsz választ. Most menj, sürges az idő. A tojás Galfini szentélyében van elrejtve, Farthen Dúrtól dél-keletre.

– De hisz az a kontinens másik fele! Hogy jutunk mi el oda ilyen gyorsan?

– Ne aggódj, erre is gondoltam. Repüljtek délnek, amíg el nem éritek a Cáfafog szigetét. Egy víz alatti barlangban fogjátok megtalálni a nixek rúnáját. Az a rúna visz el titeket Galfni közelébe.

Eragon felállt, de legalább fél percig nem bírta megmozdulni. Aztán hirtelen a kőoltárhoz sétált, hogy visszavegye kardját. Alig pár centire volt keze a fegyvertől, amikor az oltár hirtelen ellökte magától, Eragon pedig hangos puffanással egy közeli oszlopnak csapódott. Az Oroszlán arcán újra halovány mosoly jelent meg, amit Eragon nem díjazott ebben a helyzetben.

– Jól jegyezd meg Eragon: nem a harcos választja a fegyvert. Mindig a fegyver a harcost. Büszke vagy. Légy alázatos. Az erő a gyengeségből fakad.

Eragon megértette az utalást. Odaállt az oltár elé, és az ősnyelv szavaival kérte a kardot, hogy újra kézbe vehesse. A fegyver engedelmesen Eragon kezébe ugrott az Oroszlán pedig elégedett és büszke tekintettel figyelte, amint sárkány és lovasa elhagyják a csarnokot.

– Csak sikerüljön nekik! Ha Regulus elvész, a világ is vele hal.

A NIXEK RÚNÁJA

Újra a sziget felett repültek. Eragonnak szörnyen fájt a feje. Brom halála óta nem érezte magát ilyen zavarodottnak. Saphira megérezte lovasának kicsapongó gondolatait és próbálta csevegéssel csitítani a háborgó fergeteget Eragon fejében: Amíg beszélt hozzád... megengedte, hogy megérintsem az elméjét... – Eragon hirtelen feleszmélt és gondolatait sárkánya felé irányította. – Láttam a gonoszt. – Eragon szemei akkorára nyíltak, hogy majdhogynem kiestek a helyükről. Saphira megosztotta az emlékeket Eragonnal.

Egy csuklyás alak állt pontosan ott, ahol a zár kinyitása után magukhoz tértek. Eragon érezte, hogy árad belőle valami különös erő. Nem a hatalomvágy vagy a diadalmas győzelem tükröződött benne; maga volt a gonosz. Mintha egy eszelős kísértet lett volna, mely szent céljának tekinti minden élet kioltását. Aztán sötét felhő telepedett a csarnokra. Ahogy az emlék továbbhaladt, Eragon elmosódott emberi alakokat pillantott meg. Kétségbeesetten küzdöttek az életükért. Valószínűleg a csarnok védői voltak. Aztán az emlék még tovább vonult. A sötét felhő már elérte a csarnok bejáratát. A csuklyás alak kinyújtotta karját az Oroszlán felé. Csupasz, csontos kéz volt; szürke, mint a halál. Az Oroszlán rászegezte tekintetét a gonoszra: megkezdődött tehát. A csata, melyről Eragon oly sokat hallott, de sohasem láthatta még. Mindkét fél teljes erejéből küzdött, hogy behatolhasson a másik elméjébe és kitalálja, mi lesz a következő lépése. Aztán az emlék elhomályosult, mindkét fél ködbe veszett, de Eragon pontosan tudta mi történt utána. Elpusztult a világ.

Lassan haladtak. Közben lement a nap, majd újra kiemelkedett a habokból, hogy aranyló sugarakkal ajándékozza meg a reggelt. A hajnali ködben Saphira hirtelen megpillantotta a Cáfafog sziget sziklás partját. Óvatosan leereszkedett az egyik kellemesebb partszakaszon. Pihennie kellett mielőtt folytathatták volna útjukat. Eragont zavarta a sietség és a bizonytalanság. És mi lesz, ha elvisszük neki a tojást? Honnan tudjuk, hogy nem fogja ártatlanok ellen fordítani a sárkányt? Szerinted bízhatunk benne? – Saphira halk sóhajtás kíséretében válaszolt. Nem tudom a válaszokat Eragon. De te is láttad. Bele sem merek gondolni, mi maradna ebből a világból, ha a csuklyás visszatér. Bízunk kell benne. Nincs más esélyünk.

Elhagyták a partokat. Saphira pontos utasításokat kapott arra vonatkozólag, hogy miként érhetik el legkönnyebben a barlangot. Most vegyél egy jó mély levegőt és tartsd addig, ameddig csak bírod. – Lemerültek. Eragon próbált minél jobban hozzásimulni sárkányához, nehogy esetleg az áramlatok elsodorják. A barlangot nem volt könnyű megtalálni. Bejáratát befedte a növényzet, a környéken pedig egy tucat régi hajóroncs pihent a korallszirtek közé ékelődve. Saphira egyre idegesebb lett. Minden perc számított, hisz Eragon nem bírta olyan sokáig levegő nélkül, mint ő.

Miközben sárkánya idegesen kereste a bejáratot, Eragon furcsa lényeket pillantott meg. A sziklák között úszkáltak, s szinte hangtalanul közelítettek Eragon felé. Úgy néztek ki, mint a tündék, ám lábak helyett uszonyaik voltak, mint a halaknak. Érezte, ahogy a furcsa lények megpróbálják elérni tudatát. Azonnal felállította a pajzsot, mely bizonyos ideig képes volt megvédeni elméjét. Hirtelen éles fájdalom hasított a homlokába. A pajzs darabjaira hullott a lények pedig egyre közelebb kerültek hozzá. Eragon még mindig küzdött ellenük; a lények azonban próbálták csitítani

elméjét: *Ne állj ellen! Hagyd megtörténni! Az erő a gyengeségből fakad!* – Eragonnak eszébe jutottak az Oroszlán szavai: *Büszke vagy. Légy alázatos. Az erő a gyengeségből fakad.*

Már alig maradt levegője. Ereje fogytán volt, nem tudta tovább visszatartani a behatolókat. Hirtelen leengedte a gátat, a furcsa teremtmények pedig körbetapogatták elméjét. Eragon kezdte jobban érezni magát. De még legalább két percbe telt, mire észrevette, hogy elfogyott a levegője. És újabb két percbe, amíg rájött, hogy már halottnak kéne lennie.

Ne félj! Mi segítünk! – harsogták kórusban a csodás megmentők – Mi Nixek vagyunk! Az eltévedt utazók segítői. – Nixek! – ámuldozott Eragon. – Ti tündék vagytok?

Halk kacaj kíséretében a kórus újra rázendített: – Mi Nixek vagyunk. Jóllehet valaha tündék voltunk, de a fák lombja helyett a tenger mélyét választottuk otthonunknak. Tudjuk, hogy mit keresel, s tudjuk, hogy szándékaid nemesek. Kövess minket!

Azzal a vihogó csoport tovább libbent és megmutatták Saphirának a barlang bejáratát. A sárkány átsuhant a gyenge növényzeten és hangos toppanással a belendült a barlangba, ahol - Eragon legnagyobb megdöbbenésére - volt levegő. A Nixek továbbúsztak, Eragon pedig a barlang végében lévő triolithoz sétált. Az ősi kő mindhárom oldalát vésett szövegek díszítették. Eragon nem értette a szavakat, melyek hasonlítottak ugyan az ősnyelv kifejezéseire, mégis sokkal bonyolultabbnak és összetettebbnek tűntek. Ez talán a legősibb nyelven van. – gondolta Eragon. Saphira odasietett a fiú mellé, bátorságot öntve zavart lelkébe. Eragon megérintette a követ, mely halványkék fénnel ragyogni kezdett. Aztán a fény teljesen beborította a barlangot. Eragon felült Saphira hátára. Majd mindketten eltűntek.

SOLEMBUM TITKA

Pár pillanattal később Eragon arra eszmélt, hogy irtózatos sebességgel zuhannak. Saphira kitárta szárnyait, így próbálván meg a levegőben maradni. Eragon vészesen kapaszkodott a nyeregbe, igyekezett a lehető legjobban segíteni Saphirának az egyensúlyozásban. Alig félpercnyi viaskodás után végre sikerült megállniuk. Egy hófehér hegy mellett találták magukat, alattuk furcsán ismerős épületek sütkéreztek a hajnali fényben. De hisz ez Tronjheim! Ez nem lehet igaz! A rúna egyenesen Farthen Dúrba hozott minket? – hitetlenkedett Eragon. Próbáljunk meg minél észrevétlenebbül kijutni a városból. – javasolta Saphira. Eragon kétségbeesetten rázta a fejét: Mégis hogyan? Egyszerűen ki akarsz repülni innen át a Beor hegyein? Ez örültség! Saphira ekkor beszámolt Eragonnak arról a magánbeszélgetésről, melyet az Oroszlánnal folytatott. Meséje végeztével Eragon meglepődve bámult sárkányára: Ti aztán alaposak voltatok! Szóval csak varázsolnom kell? – De nem egyedül! – tette hozzá a sárkány. Ilyen erős varázslatot még sohasem próbáltál. Könnyel bele is halhatsz. Eragon tudta, mit kockáztat, de nem tévovázhatott: Skölire nosuada aty kломöre fungarax!

Amint kimondta a furcsa szavakat, melyek valószínűleg a legősibb nyelvből származtak, Eragon azonnal érezte a hatást. Hirtelen pehelykönnyűvé váltak. Leírhatatlan érzés volt. Miután tettek pár kört a város felett, mindkettőjüket a szabadság derűs fénye járta át. Tudták azonban, hogy nem időzhetnek sokáig. Ha Galbatorix előbb találja meg a tojást, mint ők, minden leveszett. Saphira gyengéd szárnycsapásokkal feljebb emelkedett és könnyed pillangóként lassan maga mögött hagyta a várost lovasával együtt.

Solembum aggódva figyelte távozásukat. Majd két ügyes ugrással egy kisebb szikla tövében telepedett le és heves dorombolás közepette gondolkodni kezdett. Nem értette, hogy történhetett ez az egész. *Miért pont őt választotta? De akkor is... ez lehetetlen... hisz megmondta, hogy...* – Minél tovább elmélkedett, Solembum annál zavartabb lett. Ingerülten megrázta a fejét és visszaindult a reggelijéért. Morcos volt, mint mindig, amikor valamit nem értett. Angela, aki szinte minden rezdülését jól ismerte, azonnal rá is kérdezett a váltott macska zavarodottságának pontos okára: *Miért vagy ilyen morcos? Mi történt?* – Solembum felemelte a fejét, de csak ennyit mondott: *Valami, aminek nem szabadott volna megtörténnie. Még legalább 400 évig biztosan nem.*

REGULUS

Már órák óta repültek. Fáradságot alig éreztek - hála a varázslatnak -, valamiért azonban egyre türelmetlenebbé váltak. Eragon minél előbb vissza akart térni az Oroszlánhoz, hogy a még megválaszolatlan kérdésekről elbeszélgethessenek. Saphira pedig minél előbb találkozni szeretett volna a negyedik sárkánnyal. Miután két nagyobb hegycsúcsot lehagytak, a szél erősödni kezdett. Saphira nem zavartatta magát. Tudta, hogy a varázslat megvédi őket, amíg megérkeznek Galfniba. A sárkány számára egyszerűen felülmúlhatatlan élményt nyújtott a repülés. Soha nem érezte még magát ily könnyednek és lendületesnek. Úgy érezte, hogy bármire képes csakúgy, mint Eragon, aki egyre élénkebben figyelte a változó tájat.

Alig fél óra múlva elhagyták az utolsó nagyobb hegycsúcsot is. A felfelé igyekvő meleg légáramlatokat kihasználva Saphira az utolsó pár mérföldet vitorlázva tette meg. Amint elég alacsonyan szálltak, Eragon azonnal megpillantotta a szentély barlangszerű bejáratát, mely egy hegyoldalba nyílt. A szentély fölé érve ólomsúlyként nehezedett rájuk az eddig megtett út minden nehézsége: a varázslat véget ért. Saphira zihálva leszállt a barlang bejárata előtt.

Legszívesebben mindketten berontottak volna a barlang sötétjébe, de ösztöneik óvatosságra intették őket. Nem tudhatták, hogy őrzi-e valaki a sírboltot. Eragon kardot rántott, Saphira készenlétbe helyezte karmait arra az esetre, ha lovasa segítségre szorulna. A barlang bejáratát két márványból kifaragott oroszlán őrizte. A kövezet elsőre durvának tűnt, jóllehet nagyon hasonlított az Oroszlán csarnokában látottra. A barlangban teljes sötétség uralkodott. Garjzla! – kiáltotta Eragon. Egy erőteljesen vibráló fehér fénygömb tűnt fel a fiú bal tenyerében, majd

csendesen körözni kezdett a kihalt szentélyben. Néhány percig nézelődtek, aztán Eragon csalódottan megszólalt: Semmi. A barlang üres volt. Egy kisebb kőoltár állt ugyan középen, de ettől eltekintve a barlang teljesen üres volt.

Ahogy tovább kutakodott, Saphira egy merészen ismerős dolgot vett észre az egyik sarokban. Amint Eragon is megpillantotta a smaragdzöld kincset, különös érzések fogták el. A szigeten töltött idő alatt sokat fejlődött, de valami miatt az alatürnek még mindig nem volt képes ellenállni. Az említett sarok egy zárszerkezetet rejtett, ugyanolyat, mely az Oroszlán csarnokát is őrizte. Mielőtt Eragon elkezdhette volna babusgatni a smaragdzöld csodát, Saphira halkán lánholt lehelt a tálkába, mely ismételten kavarni kezdett. Aztán minden teljes sötétségbe borult. Pár pillanatnyi várakozás után, a falakon fáklyák gyúltak ki, melyek bevilágították a barlang egészét. Eragon biztos volt benne, hogy a fáklyák eddig még egyáltalán nem voltak a falakon. Eragon az oltár felé pillantott, de Saphira már ott volt és izgatottan mustrálgatta a hideg kőlapon fekvő aranszínű tojást. Hihetetlen volt. Eragon szinte meg tudta érinteni azt az ősi, büszke mágiát, mely a tojásból áradt. Nem tudta levenni a szemét róla. Hát nem csodálatos? – fordult Saphirához. Saphira azonban már nem volt mellette. Idegesen bámult a barlang bejárata felé, ahol egy ismeretlen alak állt. Kivont kardján csalóka fény csillant meg. Azt hihetné az ember, hogy a mennyekből érkezett szent lovagot látja maga előtt, aki azért jött, hogy e világot kiemelje a homályból. Ennek az idegennek azonban szemmel láthatóan más célja volt. A furcsa alak közelebb lépett. Vörös szemeiben gyilkos tűz lánholt. Mielőtt Eragon bármit tehetett volna, az idegen beszélni kezdett: Ezzel utad véget is ért Lovas. Amúgy köszönet a zár kinyitásáért; nélküled nem sikerült volna. – mondta gúnyosan az Árny. Eragon összeszedte minden bátorságát; kész volt akár meghalni is. A Durzával folytatott párviadal tapasztalatai

megerősítették lelkét. Durzát is legyőztem, veled miért kivételeznék? – kérdezte Eragon, miközben lassan hátrálni próbált. Az Árny arcán gúnyos mosoly jelent meg. Durza ostoba volt. – mondta – Nem számolt elhivatottsággal és drágán megfizetett érte. De megígérhetem, ezúttal nem úszod meg egy sebhellyel!

Saphira mély lélegzetet vett, majd hatalmas lángcsóvát lövellt, egyenesen az Árny szeme közé. Az Árny hangosan felkacagott: Tűz? Én ebből születtem!

Eragon támadásba lendült. Magabiztos léptekkel elindult az Árny felé, majd két lépés után megállt. Nem bírta tovább. Kardját hihetetlenül nehéznek érezte, alig volt képes a levegőben tartani, nem hogy még lesújtani vele. Az Árny kihasználva a fiú gyengeségét megpróbált befurakodni elméjébe. Saphira azonnal kapcsolatba lépett Eragonnal és együtt felállítottak egy falat, amely ha nem is sokáig, de képes volt feltartani a betolakodót. Eragon azonban érezte, hogy egy másik erő is ostromolja elméjét. Csak a másik sárkány lehet! – gondolta a fiú. Döntenie kellett. Ha tovább védekezik, az Árny kardot ránthat és akár meg is ölheti mindkettőjüket. Ha viszont megengedi a sárkánynak, hogy kapcsolatba lépjen vele, lehet, hogy a pajzs darabokra hullik. Úgy döntött, leengedi a pajzsot. Érezte, ahogy az Árny egyre erőszakosabban próbál meg elméjében kutakodni. De csak egy pillanatig. Aztán már nem érzett mást, csak békét. A másik sárkány megérintette elméjét. Ott kavargott minden egyes gondolatában. Könnyörtelenül belefészkelte magát minden egyes ki nem mondott szóba, s ez egészen lenyűgözte Eragont. Érezte, ahogy a sárkány valósággal kiséperi az Árnyat elméjéből.

Az Árny arcán a fájdalom apró jelei mutatkoztak. Szeme összeszűkült, ujjait görcsösen a halántékához szorította. Regulus – suttogta Eragon. Hát így hívnak. Regulus. Eragon hirtelen visszatért a valóságba. Az Árny remegő térdekkel ugyan, de újra ott állt előtte. Arcán mérhetetlen düh

torlódott fel, készen arra, hogy bármelyik pillanatban támadásra sarkallja. Eragon még mindig nem eresztette el a kardot, mely egyre nehezebb lett. Ekkor meghallotta a fejében Regulus sejtelmes hangját: *Ne állj ellen! Hagyd megtörténni! Az erő a gyengeségből fakad!* – Oly tisztán hasított belé a felismerés, hogy Eragon azonnal elengedte a kardot, amely hatalmas csattanással beleállt a kövezetbe. Az Árny gúnyosan felkacagott: *Nézzenek oda! Egy lovas megadta magát nekem. Történelmi pillanat ez!*

Alig hogy befejezte a mondatot, a tojás vakítóan felizzott. Az aranyszínű fény betöltötte az egész barlangot. Az oltár lábánál apró repedések jelentek meg a kövezeten. És sorban feltűnt az összes többi is. Egyenes vonalban haladtak az oltár jobb alsó sarkától egészen Eragon kardjáig. Majd a repedések izzani kezdek, szép sorban, mint egy lánc, melynek minden egyes láncszeme egymás után hullik darabjaira. Mi ez?! – kiáltott fel az Árny kezét az arca elé tartva. Eragon tekintetét fegyverére szegezte. Az izzás egyre erősebb lett, de nem csak a repedések, hanem a fiú kardja is izzani kezdett.

Eragon pedig végre megértette, hogy amit lát, az nem a sárkány műve. Ezt ő csinálja az ősi mágia segítségével. Akkor is ő volt, amikor a főnix elől menekültek a gerincben. Regulus segített felszabadítani benne az ősi, tiszta mágiát. Ekkor már tudta, mit kell tennie. Kihúzta az izzó kardot a kőből és egyenesen az Árny mellkasába szúrta. Eragon hátraesett. Az Árny felüvöltött fájdalmában, majd izzó vörös fények kezdtek el futkosni a karján. Aztán hatalmas fény és néma csend. Csak Eragon kardjának hangja törte meg ezt a csendet, amikor a földre hullott pontosan ott, ahol néhány pillanattal ezelőtt még az Árny állt. Vége volt.

Saphira Eragonhoz sietett. A fiú lassan felállt és kardját ismét magához vette. Büszkeség töltötte el lelkét. Ez az érzés azonban hamar átadta helyét a kimerültségnek.

Eragon kézbe vette Regulus tojását. A tojás helyén egy háromszög alakú üreg maradt, melyből hamarosan egy szürke trolit emelkedett ki. Irány haza! – súgta Saphirának. A sárkány bólintott, Eragon pedig megérintette a rúnát. Halványkék fény támadt, mely mindkettejüket elnyelte.

Aztán a szentély beomlott s a barlang egyé vált a hegyoldallal. A barlang melletti fűzfán gubbasztó magányos holló elégedetten bólintott, majd útnak indult ő is az Oroszlán csarnokába.

AZ OROSZLÁN JÓSLATA

A csarnok halványkék fényben pompázott, amikor Eragon és Saphira visszatértek. Az Oroszlán a csarnok közepén fekvő kőoltár mellett állt. Arcán az elégedettség apró szikrái tűntek fel. Büszke sörénye aranylóbban csillogott, mint valaha. Eragonnak az a különös érzése támadt, hogy valami nagy jutalom várja őket.

Kérlek, helyezd a tojást az oltárra! – kérte az Oroszlán ugyanazon a mély bársonyos hangon, melyen Eragont először megszólította. Eragon engedelmeskedett majd leült az oltárral szemben sárkánya mellé. Az Oroszlán pedig közelebb lépett és újra belekezdett meséjébe.

Emlékszel még Eragon, amikor az ősokról meséltem neked? Nos az ősök – amellett, hogy az ősi világ legnagyobb mágiahasználói voltak – valójában őrzők is voltak. Annak a bizonyos ősi mágiának a titkát őrizték, mellyel néhányszor már te is találkoztál. Ez a titok azonban túl fontosnak bizonyult ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen elrejtésük. Ezért az ősök – akik hihetetlen mennyiségű tudással rendelkeztek – egyszerűen beleültették ezt a titkot ebbe az elképesztő tudásanyagba. Egy átlagos mágus persze nem lenne képes megtalálni benne, neked is csak Regulus és az én segítségemmel sikerült. Az én küldetésem kezdettől fogva az volt, hogy megvédjem ezt a tudást: az ősök tudását. Azonban a gonosz, akiről meséltem már neked, szintén rá akarta tenni kezét a tudásra. Apró részletekhez hozzájutott a harc során, de az egészet nem sikerült megkaparintania. Úgy gondolta, hogy az ősök

tudásának megszerzése révén halhatatlanná válhat. Ez persze az ő esetében koránt sem helytálló kijelentés.

– Miért? – tette fel a kérdést Eragon. Egyre több részlet lett világos számára, egyre jobban értette az egészet.

– Azért, mert ő csak egy démon. Egy kósza szellem. Nincs már meg benne az, ami az embert emberré teszi. Élőhalott létére még többet akart. Teljes halhatatlanságot. S jóllehet, ezt nem érheti el, az ősök tudásával így is iszonyatos pusztítást tudna véghezvinni. Ahhoz azonban, hogy valaki ténylegesen birtokolhassa a tudást, nem elég azt megszereznie. Az ősi mágia megértése egy magasabb szellemi szintet kíván. Egyfajta felemelkedés szükséges hozzá. Egy olyan magas szintű tudatállapot, amelyet még a sárkányok sem voltak képesek elérni a lovasok korában. Még Saphira sem, ezért nem tudta teljesen tisztán értelmezni az üzenetemet.

– De akkor hogy voltam képes használni az ősi mágiát, ha egyáltalán nem rendelkezem a tudással?

– Amikor az Árnyal harcoltál, azt Regulus védelmében tetted. Egy sárkány a tojáson keresztül is megérzi az ilyet. Egyszerűen segíteni akart neked. És a védelmezésért cserébe adott neked egy nem mindennapi ajándékot. Az ősök tudását. Ez persze csak a tudatalattidban van jelen, mégis minden kétséget kizáróan ott van.

– És mi lesz most Regulusszal?

– Visszaviszem őt Khalderonba. Ott majd felnevelik és kitanítják. Nem tudom, mennyi időnk van. Félek, hogy nem érek majd időben vissza, amikor a rémálom kezdetét veszi.

– Miféle rémálomról beszélsz?

– A gonosz visszatéréséről. Újra visszatér, hogy megszerezze azt, amit legutóbb nem sikerült neki: az ősök tudását.

– De hisz már egyetlen ős sem él! – ellenkezett Eragon.

– Igen – bólintott az Oroszlán – de ő ezt nem tudja.

Az Oroszlán közelebb lépett Eragonhoz és mélyen a szemébe nézett.

– Tudd meg lovas, hogy sötét idők jönnek. És szükség van rád. Nem véletlenül választottalak téged. Te vagy az egyetlen, aki képes kitartani addig, amíg visszaérek. Most már te vagy az ősök tudásának őrzője. Ha te elbuksz, Alagaësia is elbukik. Most menj.

– De honnan fogom tudni, hogy mikor van itt az idő? – kérdezte kétségbeesetten Eragon. Szinte roskadozott a rengeteg felelősség terhe alatt.

– Tudni fogod. – nyugtatta meg az Oroszlán.

Eragon zaklatottan távozott. Kétségek gyötörték. Miért pont vele történik ez az egész? Mit tehet ő egy gonosz démon ellen? Valami azonban nem hagyta nyugodni. Regulus. Amikor a sárkány közelében volt, olyan nyugalmat érzett, melyet eddig még soha. Vajon megismer majd minket? – kérdezte Saphirát. Biztosan. Ne aggódj! Egy sárkány kiképzése hosszú folyamat. De emlékezni fog ránk. Nekünk viszont azt kell észben tartanunk, amire az Oroszlán kért minket. – Eragon értetlenül nézett a sárkányra: És mégis mit fogunk tenni? – Saphira elmosolyodott, aztán csak annyit mondott: Megmentjük a világot.

Újult erővel szárnyaltak vissza Du Weldenvarden fenyvesei közé. Sajnálták, hogy senkinek sem mondhatják majd el, amit átéltek. Eragon tudat alatt abban reménykedett, hogy az Oroszlán esetleg tévedett. Hogy a gonosz mégsem fog visszatérni. Ám tudta, hogy feleslegesen fohászkodik. Gyengéden hozzásimult Saphirához. Vége van. – gondolta.

Tévedett. Még csak most kezdődik.

**A TÖRTÉNET FOLYTATÓDIK AZ OROSLÁN TRILÓGIA
MÁSODIK RÉSZÉBEN, MELYNEK CÍME:
A HOLTAK CSARNOKA**

F Ü G G E L É K

SZAVAK EJTÉSE

Alagaësia – al-a-GÉ-zi-a
Alatür – Á-LÁ-tür
Carvahall – KAR-va-hall
Du Weldenvarden – Du-VELL-den-VAR-den
Eragon – ER-a-gán
Erthagun – ER-fa-gán
Kalma – KÁL-ma
Khalderon – KÁL-de-ron
Moongarm – MÚN-garm
Ogmios – OG-mí-osz
Ra'zac – RÁ-zak
Regulus – RE-gu-lusz
Saphira – sza-FÍR-a

AZ ÖSNYELV

adurna – víz
brisingr – tűz
deloi – föld
eítha – eredj; távozz
garjzla – fény
Hljödhr! – Csendet!
Shur'tugal – Sárkánylovas
Skulblaka – sárkány
stenr – kő
Stenr reisa! – Emelkedj, kő!
thrysta – lökés; nyomás
Un du evarínya ono varda – A csillagok vigyázzanak rád!
Waíse heill – Gyógyulj!
wyrda – sors

EGYÉB KIFEJEZÉSEK A LEGŐSIBB NYELVBŐL

Erthagun – Oroszlánszívű (névként Eragon-nak fordítjuk)
Skölire nosuada aty klomöre fungarax! – Védj meg minket
végtelen jóságoddal!

MITOLÓGIAI VONATKOZÁSOK

alatür szl – az orosz néphitben szereplő varázshatalmú kő neve.

főnix egy – Ré, a napisten képmása; mint ő, a főnix is reggel a vízparton jelenik meg, s 500, mások szerint 1460 év után elégeti magát, majd saját porából újjáéled. A mítoszt a görögök alkották meg, a madár - voltaképpen gém – egyiptomi nevét pedig (benu, boiné) átalakították (phoenix, főnix).

Hugin ger – az Odin vállán ülő két holló egyike; társával, Muninnal együtt naponta bejárja a földet, és tájékoztatja az ázok királyát mindarról, ami a világban történik.

Kalma fu – a finneknél a sírok istene.

Moongarm ger – farkas, részt vett a világ elpusztításában. Fenris a Napot, Moongarm a Holdat falta fel.

Munin ger – az Odin vállán ülő hollók egyike. Odin parancsára társához, Huginhoz hasonlóan minden reggel berepüli a világot, s tájékoztatja urát mindenről, ami csak történik.

nixek ger – sellők, vízitündérek; kiülnek a napra, a víz partjára, ahol aranyhajukat kibontva fészkelődnek, és az arra járó férfit a vízbe csábítják. Hasonlítanak az elfekre.

Ogmios kel – ez a gall isten minden bizonnyal azonos az írek Ogmájával. Ráncos öregemberként ábrázolták, majdnem kopasz fejjel, oroslánbőrbe öltözve, kezében furkósbottal. Van olyan monda is, melyben ő az alvilág ura vagy a gazdagság istene; neki tulajdonítják az írás feltalálását.

K Ö S Z Ö N E T N Y I L V Á N Í T Á S

Március első hetében furcsa ébredésem volt. Álmodtam. Úgy ahogy az emberek álmodni szoktak úgy általában. Eragonról álmodtam. Elhatároztam, hogy álmomat valósággá változtatom – vagy legalábbis megpróbálom. Több hónapnyi kemény munka eredményét láthatja most az olvasó. Remélem, sok örömet szerez ez a mű sok-sok embernek, s azt is szívből remélem, hogy akik még nem olvasták el az eredeti Paolini művet, azok ezután kedvet kapnak majd hozzá. Én nagyon ajánlom, mert ennél százszor jobb.

Társszerzők híján az egyetlen, akinek a támogatásáért igazán köszönetet tudok mondani, az maga Christopher Paolini. Remélem, minél előbb elkészül a trilógia harmadik kötete, mert már nagyon érdekel a történet vége.

Szeretném megköszönni a www.eragon.atw.hu oldal munkatársainak, hogy történetem publikálására lehetőséget biztosítottak, valamint Drakenek, aki mindig örömmel segített, ha esetleg kérdésem volt valamivel kapcsolatban.

TARTALOM

A HÍVÁS.....	2
BRISINGR REGULUS.....	5
A TENGER.....	9
VROENGARD.....	12
A SÍRKERT.....	19
MOONGARM.....	25
DORÚ AREABA ALATT.....	28
AZ OROSZLÁN.....	30
A NIXEK RÚNÁJA.....	35
SOLEMBUM TITKA.....	38
REGULUS.....	40
AZ OROSZLÁN JÓSLATA.....	45
FÜGGELÉK.....	51
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS.....	54

Leonard McHolwer

2006

E-mail:

leomcholwer@yahoo.co.uk